

Arrest

nr. 223 269 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming

overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië (FYROM) aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofdte geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing merkt de commissaris-generaal op dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen in Macedonië door enkele vaststellingen wordt aangetast. Hij wijst er in dit verband o.a. op dat verzoeker geen enkele vorm van bewijs neerlegt van de problemen die hij met zijn (Albanese) bureu zou hebben gekend nadat zijn woning werd vernield, in welk verband ook wordt vastgesteld dat verzoeker bovendien geen enkel begin van bewijs neerlegt dat het afbranden van zijn woning kan staven.

Daarnaast wordt gesteld dat verzoeker de indruk wekt dat hij zijn paspoort en de informatie die zich hierin bevindt op intentionele wijze achterhoudt voor de Belgische autoriteiten, hetgeen, zo luidt de beslissing, zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Zelfs indien geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen, zo wordt in de bestreden beslissing vervolgens vastgesteld, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor de door hem aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië voor hem sprake zou

zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Betreffende de door verzoeker ingeroepen problematiek van discriminatie van Roma in Macedonië oordeelt de commissaris-generaal onder meer dat verzoeker met zijn beschouwingen geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij in Macedonië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake zou zijn van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde psychologische problemen wordt erop gewezen dat een attest, zoals het door verzoeker neergelegde attest van een psycholoog, geen uitsluitel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Verzoeker maakt bovendien, zo voegt de commissaris-generaal er aan toe, niet aannemelijk dat hij voor deze problemen in Macedonië geen behandeling kon krijgen, aangezien hij er nooit beroep deed op psychologische hulp.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het op selectieve wijze lezen van de bestreden beslissing en de informatie van het Commissariaat-generaal, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen, waarmee hij echter geenszins de bevindingen van de commissaris-generaal weerlegt of ontkracht.

3.4. In de bestreden beslissing wordt op goede grond onder meer het volgende vastgesteld:

“Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u uw identiteit en die van uw kinderen slechts aantoonde door middel van geboorteaktes, die geen foto bevatten. U verklaarde dat u in het verleden wel over identiteitskaarten en paspoorten beschikte, maar dat deze verloren gingen toen uw huis afbrandde (CGVS, p. 6). Hierna vroeg u geen nieuwe identiteits- en reisdocumenten aan. Naast het feit dat er getwijfeld kan worden aan uw verklaring dat u de geboorteaktes, die dateren van voor 2015, niet bewaarde in uw eigen woning maar in die van uw zus (CGVS, p. 17), evenals aan uw verklaringen in verband met het afbranden van uw woning (zie verder), is het opmerkelijk dat u het niet nodig achtte om nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen. Niet alleen is het in Macedonië voor meerderjarigen verplicht over een identiteitskaart te beschikken, ook zou een paspoort het u mogelijk gemaakt hebben om legaal te reizen in plaats van 2000 euro uit te geven aan een illegale reis (CGVS, p. 7). Daarenboven verstreken er drie maanden tussen het laatste incident dat u meemaakte (en dat u deed beslissen het land te verlaten) en uw uiteindelijke vertrek, wat u meer dan tijd genoeg gaf om identiteitsbewijzen aan te vragen voor u en uw kinderen. In deze periode slaagde u er overigens wel in een bewijs van uw echtscheiding aan te vragen. Geconfronteerd met deze vaststellingen, kon u geen enkele verklaring geven voor uw beslissing om geen identiteitsbewijzen aan te vragen (CGVS, p. 17-18). Bovendien kon u ook geen enkel antwoord geven op de vraag hoe u op illegale wijze de grenzen was overgestoken onderweg naar België (CGVS, p. 7). Bijgevolg wordt de indruk gewekt dat u uw paspoort en de informatie die zich daarin bevindt op intentionele wijze achterhoudt voor de Belgische autoriteiten. Deze vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.” (eigen onderlijning)

Verzoekers huidige argumentatie dat de door hem neergelegde echtscheidingsakte toestaat zijn identiteit en die van zijn kinderen zeker te kennen, wijzigt niets en doet geen afbreuk aan voorgaande pertinente vaststellingen dat hij geen identiteitskaarten en paspoorten neerlegt, dat hij blijkens zijn verklaringen na de beweerde brand in zijn woning (opmerkelijk genoeg) heeft nagelaten om nieuwe

identiteits- en reisdocumenten aan te vragen en hij geen, laat staan een afdoende verklaring biedt voor zijn beslissing om geen identiteitsbewijzen aan te vragen (terwijl hij er in de periode voor zijn vertrek nog wel in slaagde een bewijs van echtscheiding aan te vragen en te verkrijgen), en dat hij daarenboven geen enkel antwoord kon geven op de vraag hoe hij op illegale wijze de grenzen heeft ondergestoken onderweg naar België. Verzoeker werpt, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geen ander licht op deze concrete en pertinente vaststellingen, op grond waarvan de commissaris-generaal het gereede vermoeden uit dat verzoeker zijn paspoort en de hierin vervatte informatie lijkt achter te houden voor de Belgische autoriteiten, hetgeen afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid.

3.5. Verzoeker legt voorts en tot op heden niet enig concreet en overtuigend begin van bewijs neer van zijn bewering dat zijn huis ingevolge de incidenten in Kumanovo in 2015 afgebrand en vernield zou zijn en van, dit inzonderheid, de problemen die hij beweerdelijk nadien met zijn (Albanese) burens zou hebben gekend. Deze vaststelling, het manifest gebrek aan enig begin van bewijs, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het door verzoeker geschetste vluchtrelaas.

3.6. Hoe dan ook blijkt uit niets en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat zo toch geloof zou (kunnen) worden gehecht aan de door hem verklaarde problemen, hij hiervoor niet op hulp en/of bescherming van de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoeker betwist en bekritiseert weliswaar op zeer algemene en weinig ernstige wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die de commissaris-generaal alzo hebben doen oordelen.

Verzoeker ontkent thans geenszins dat hij volledig heeft nagelaten om zijn verklaarde problemen bij de Macedonische politie aan te kaarten en/of aan te klagen. De huidige beweringen in het verzoekschrift dat "verzoeker in deze context geen klacht kan indienen" en dat "een dergelijke maatregel vruchteloos zal zijn", berusten aldus niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen en missen derhalve grondslag en ernst. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of aannemelijk maken waarom hij/zij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker blijft hier evenwel geheel in gebreke. Hij toont dan ook niet aan dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem betrekking tot zijn verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te verlenen.

3.7. Een algemene verwijzing, zoals verzoeker, naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) de gewelddadige incidenten in Kumanovo in mei 2015, naar de situatie van Roma en van kinderen (van Roma-afkomst) en inzake corruptie in Macedonië en naar allerlei rapporten en bevindingen van Europese instellingen zoals het Europees parlement omtrent Macedonië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het bij het verzoekschrift gevoegde attest van een psycholoog van 7 november 2018 werd reeds eerder neergelegd.

3.8. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.9. In de mate verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2019, voert verzoekende partij aan dat er geen sprake kan zijn van Macedonië als veilig land van herkomst in haar geval aangezien zij behoort tot de Rom-gemeenschap en Rom geenszins kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten. Verzoekende partij wijst erop dat haar verzoek om internationale bescherming onterecht werd geweigerd aangezien zij ernstige persoonlijk problemen in haar land van herkomst heeft aangetoond met een video, zoals de brand van haar woning naar aanleiding van een aanslag in 2015. Verzoekende partij vervolgt dat haar verklaringen hieromtrent coherent zijn en is van oordeel dat zij minstens de subsidiaire bescherming moet krijgen. Verzoekende partij benadrukt nog de algemene slechte situatie in Macedonië voor Roma en stelt dat het enige dat zij nog heeft haar kinderen zijn. Zij wijst daarnaast nog op de medische documenten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen in de beschikking en de bestreden beslissing, zonder dat zij echter daadwerkelijk ingaat op en concrete en valabele opmerkingen formuleert die de in de beschikking van 27 maart 2019 opgenomen grond in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.3. Waar verzoekende partij aanvoert dat zij haar ernstige persoonlijke problemen in haar land van herkomst heeft aangetoond met een video, zoals de brand van haar woning naar aanleiding van een aanslag in 2015, wijst de Raad erop dat in zoverre zij hiermee doelt op de door haar geciteerde link in de inventaris bij de stukkenbundel van haar verzoekschrift, de video op de internetsite waar die link naar leidt, niet kan worden geopend/afgespeeld.

“Deze pagina is niet bereikbaar”, zo staat te lezen op de website waaruit blijkt dat -zo stelt de korte tekst gevoegd bij het filmpje dat niet afspeelbaar blijkt-, het om een korte video van ongeveer anderhalve minuut gaat, dat betrekking heeft op de gewelddadige incidenten omstreeks half mei 2015 in Kumanovo, waarbij een twintigtal personen het leven zou hebben gelaten en waarna een dertigtal personen van terrorisme zou zijn beschuldigd. In tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, vormt de video

waarnaar zij verwijst geenszins een begin van bewijs van haar verklaring dat haar woning bij de gewelddadige incidenten in 2015 zou zijn afgebrand.

De vaststelling in de beschikking van 27 maart 2019 blijft derhalve onverminderd overeind dat *“Verzoeker legt voorts en tot op heden niet enig concreet en overtuigend begin van bewijs neer van zijn bewering dat zijn huis ingevolge de incidenten in Kumanovo in 2015 afgebrand en vernield zou zijn en van, dit inzonderheid, de problemen die hij beweerdelijk nadien met zijn (Albanese) burens zou hebben gekend. Deze vaststelling, het manifest gebrek aan enig begin van bewijs, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het door verzoeker geschetste vluchtrelaas.”*

4.4. Bovendien, zelfs al wordt enig geloof gehecht aan de problemen die verzoekende partij persoonlijk zou hebben gekend, dan nog blijkt uit niets en verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat het haar in haar land van herkomst, de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië, heden Noord-Macedonië genaamd, aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoekende partij brengt immers geen ernstige en concrete argumenten bij afbreuk doen aan de grond in voormelde beschikking waar in dit verband wordt opgemerkt: *“Hoe dan ook blijkt uit niets en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat zo toch geloof zou (kunnen) worden gehecht aan de door hem verklaarde problemen, hij hiervoor niet op hulp en/of bescherming van de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoeker betwist en bekritiseert weliswaar op zeer algemene en weinig ernstige wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die de commissaris-generaal alzo hebben doen oordelen.*

Verzoeker ontkent thans geenszins dat hij volledig heeft nagelaten om zijn verklaarde problemen bij de Macedonische politie aan te kaarten en/of aan te klagen. De huidige beweringen in het verzoekschrift dat “verzoeker in deze context geen klacht kan indienen” en dat “een dergelijke maatregel vruchteloos zal zijn”, berusten aldus niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen en missen derhalve grondslag en ernst. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of aannemelijk maken waarom hij/zij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoeker blijft hier evenwel geheel in gebreke. Hij toont dan ook niet aan dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem betrekking tot zijn verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te verlenen.”

Het niet in het minst onderbouwde betoog van verzoekende partij ter zitting dat personen van Roma origine geenszins kunnen rekenen op bescherming van de autoriteiten, berust aldus niet op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen, laat staan meerdere en veelvuldige ernstige pogingen om voor haar verklaarde problemen beroep te doen op en bescherming te trachten te verkrijgen vanwege haar autoriteiten. Het ontbeert dan ook elke grond en ernst.

4.5. Voor zover verzoekende partij voorts opnieuw op algemene wijze naar de situatie van en voor Roma in Noord-Macedonië verwijst, wijst de Raad naar de grond in voornoemde beschikking waar wordt aangestipt dat *“Een algemene verwijzing, zoals verzoeker, naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) de gewelddadige incidenten in Kumanovo in mei 2015, naar de situatie van Roma en van kinderen (van Roma-afkomst) en inzake corruptie in Macedonië en naar allerlei rapporten en bevindingen van Europese instellingen zoals het Europees parlement omtrent Macedonië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).”*

4.6. Wat verzoekende partij haar psychische problematiek betreft, zoals die blijkt uit de ter zitting bijgebrachte documenten van psychiater Dr. A. K., psychische problemen die thans niet in twijfel worden getrokken, merkt de Raad op dat in zoverre hierin wordt gewezen op herinneringen gelieerd aan traumatische ervaringen in het verleden (oorlogssituatie in 2001), gevoelens van permanente vervolging en het feit dat verzoekende partij Noord-Macedonië is ontvlucht, de behandelende arts zich hiervoor slechts heeft kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij, waardoor deze attesten geen

uitsluitseel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Deze attesten vormen derhalve geen begin van bewijs van verzoekende partij haar verklaarde vervolgingsproblemen in haar land van herkomst. Bovendien toont zij hiermee allerminst aan dat, daargelaten de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen feiten, het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming van haar autoriteiten ontbreekt.

Verzoekende partij ontkent of betwist overigens geenszins dat zij in haar land van herkomst nooit beroep heeft gedaan op psychologische hulp.

Er dient hoe dan ook op gewezen dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

4.7. Verzoekende partij, die zich voor het overige tot enkele algemene opmerkingen en kritiek beperkt die allerminst van aard zijn een ander licht te werpen op de vaststelling dat zij geenszins aantoonde dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming vanwege haar autoriteiten ontbreekt, brengt derhalve geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 27 maart 2019 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS